Scott Ritter, Consortium News: Německo riskuje, že zapomene na svou historii

- CZ24 News | 4. února 2023

NĚMECKO: Rozhodnutím dodat bojové tanky Leopard na Ukrajinu Olaf Scholz porušuje dobrovolná omezení role armády v německé zahraniční politice, která platila od konce druhé světové války.

Scott Ritter, 01. 02. 2023

Dva dny před Dnem památky obětí holocaustu minulý týden německý kancléř Olaf Scholz pod silným tlakem Washingtonu a proválečných členů vlastní vlády oznámil, že Německo pošle na Ukrajinu 14 hlavních bojových tanků Leopard 2A6.

V odpovědi na otázky médií v německém Bundestagu Scholz prohlásil:

> Je správné, že jednáme v úzké spolupráci s našimi mezinárodními partnery a podporujeme Ukrajinu – finančně, humanitární pomocí, ale také dodávkami zbraní. Nyní můžeme říci, že v Evropě jsme to my a Velká Británie, kdo poskytl Ukrajině nejvíce zbraní. Německo bude vždy stát v čele, pokud jde o podporu Ukrajiny.

O dva dny později, na její vlastní tiskové konferenci reagovala mluvčí ruského ministerstva zahraničí Maria Zacharovová:

> Všichni si pamatujeme, co jsou německé tanky. Jsou to stroje, které se staly symbolem nejen smrti… nejen smrtící ideologie. Staly se symbolem misantropie, jako globální existenční hrozba pro planetu.
>
> Když čtete o nacismu a fašismu v době druhé světové války, myslím, že se tyto uniformy SS, německé tanky a symboly Třetí říše staly globálním symbolem pádu lidstva do propasti nenávisti, hrůzy a masakru.

Zacharovová toho řekla více:

> Právě německé tanky se staly symbolem – řekla bych antisymbolem -, který zůstane v paměti celého lidstva navždy. Nyní budou tyto německé tanky opět na našem území. … Co tedy Berlín očekává? Že tato obrněná vozidla se všemi svými symboly tehdy i nyní, budou projíždět našimi vesnicemi a osadami? Pamatujeme si konec těch časů. **Pamatuje si to Berlín?**

Morgenthauův plán

Henry Morgenthau ml. uprostřed s FDR v Poughkeepsie, New York, 6. listopadu 1944. (FDR Presidential Library & Museum/Wikimedia Commoms)

Po strašlivých zvěrstvech, která nacistické Německo napáchalo ve světě, se našlo mnoho lidí, kteří věřili, že Německo již nemá morální právo na existenci.

Jedním z nich byl také ministr financí prezidenta Franklina D. Roosevelta Henry Morgenthau ml. V roce 1944 vyhlásil plán, později známý jako „Morgenthauův plán„, který požadoval demilitarizaci a rozdělení Německa po skončení druhé světové války.

> Cílem spojeneckých sil by mělo být," napsal Morgenthau, „dosáhnout úplné demilitarizace Německa v co nejkratší době po kapitulaci. To znamená úplné odzbrojení německé armády a lidu (včetně odstranění nebo zničení veškerého válečného materiálu), úplné zničení celého německého zbrojního průmyslu a odstranění nebo zničení dalších klíčových odvětví, která jsou základem vojenské síly.

Morgenthau vyčlenil Porúří, kterému věnoval zvláštní pozornost. *„Zde leží srdce německé průmyslové síly, kotel válek,"* napsal. *„Tato oblast by měla být nejen zbavena všech v současnosti existujících průmyslových odvětví, ale měla by být natolik oslabena a kontrolována, aby se v dohledné době nemohla stát průmyslovou oblastí."*

Morgenthau se nezaměřil pouze na průmyslové kapacity, ale i na lidský potenciál, který je dokáže udržet. *„Všichni lidé v oblasti by měli pochopit, že nebude dovoleno, aby se tato oblast opět stala průmyslovou oblastí. V souladu s tím by měli být všichni lidé a jejich rodiny v oblasti, kteří mají speciální dovednosti nebo technické vzdělání, vyzváni k trvalému odchodu z oblasti a měli by být co nejvíce rozptýleni,"* řekl.

Nový bezpečnostní model

Tank Leopard 2A4 v Singapuru, 2010. (CABAL, CC BY-SA 3.0, Wikimedia Commons)

Zdá se, že tuto historii Armin Papperger, generální ředitel společnosti Rheinmetall AG, výrobce tanku Leopard 2, nezná. Sídlo společnosti Rheinmetall AG se nachází v Düsseldorfu, hlavním městě spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko, epicentru Porúří, na které se zaměřil Morgenthauův plán. Papperger a jeho zbrojovka jsou beneficienty politiky německého kancléře Olafa Scholze Zeitenwende („přelomové"), která byla s velkou pompou vyhlášena 27. února 2022 – tři dny po ruské invazi na Ukrajinu.

V tomto projevu se Scholz odvrátil od německých zkušeností z první i druhé světové války, kdy bezuzdný německý militarismus pracoval v součinnosti s německými průmyslníky na vybudování masivního vojenského potenciálu, který se pak snoubil s agresivní německou zahraniční politikou, jež přerostla v globální konflikt.

Sholtz nyní prohlašuje vojenské odstrašování za model národní bezpečnosti Německa do budoucna, včetně masivního zvýšení výdajů na obranu, jenž by dramaticky zvýšilo ziskové marže společností, jako je Pappergerův Rheinmetall AG.

Sídlo společnosti Rheinmetall v německém Düsseldorfu. (Dacse, CC BY-SA 4.0, Wikimedia Commons)

Podle Pappergera byla Scholzova Zeitenwende pro Německo skutečně přelomovým okamžikem, který umožnil mnoha Němcům prohlédnout za hranice omezení, která si německá armáda sama kladla na svou roli v německé zahraniční politice a která platila od konce druhé světové války.

V dřívějších dobách jsme byli uráženi a někdy nám bylo vyhrožováno, řekl Papperger jednomu reportérovi. *Dnes mi lidé říkají a píší: Díky Bohu, že jste tady.*

Papperger se zřejmě neomlouvá za roli, kterou on a jeho společnost sehráli při vyslání německých tanků na Ukrajinu. *„Přemýšlím o tom, co zbraně dokážou,"* řekl. *„Ale také přemýšlím o tom, co se může stát, když zbraně nemáte. To můžete vidět právě teď na Ukrajině."*

Scholz, Papperger a další jim podobní by si měli vzít příklad z bývalého německého kancléře Willieho Brandta.

7. prosince 1970 přijel Brandt do Polska, kde se přibližně 25 let po skončení druhé světové války snažil podepsat smlouvu o vzájemném zřeknutí se použití síly a uznání poválečných hranic země.

Vědom si morální odpovědnosti, kterou nese za německou historii s Poláky, položil věnec k památníku hrdinů ghetta ve Varšavě. Brandt však neprošel pouhým skloněním hlavy, ale padl na kolena v takzvaném „varšavském pokleku", kde setrval více než minutu.

Ze symbolické akce „varšavského pokleku" vzešlo to, co se stalo známým jako Ostpolitik, proces normalizace vztahů a otevřenosti mezi západním Německem a Východem – Ruskem a národy a územími, které ve svém souhrnu představovaly hlavní oběti bezprávných agresivních válek nacistického Německa.

Prvky Ostpolitik lze nalézt v politice dlouholeté německé kancléřky Angely Merkelové, která stála v čele německé vlády 16 let a nakonec odstoupila v roce 2021 po volbách, v nichž její Křesťanskodemokratickou unii porazila koalice vedená sociálním demokratem Scholzem a předsedkyní Strany zelených Annalenou Baerbockovou.

Merkelová, která plynně hovoří rusky, otevřeně prosazovala politiku postavenou na myšlence podpory obchodu s Ruskem s tím, že vzhledem k jeho velikosti Německu prostě nemůže projít ignorování svého velkého východního souseda.

Zrada Merkelové

Politika Merkelové vůči Rusku však měla i temnější stránku, která se projevovala v podobě podvodu a zrady jak Brandtovy Ostpolitik, tak zdánlivě upřímného hledání mírového řešení násilí, které vypuklo v Donbasu v roce 2014 po odstranění prozápadního prezidenta Viktora Janukovyče protivládním pučem a jeho nahrazení vlastnoručně vybranou vládou ovládanou ukrajinskými nacionalisty.

„Minská dohoda z roku 2014," přiznala nedávno Merkelová německým médiím s odkazem na dohodu o příměří, kterou zprostředkovala společně s ukrajinským prezidentem Petrem Porošenkem, francouzským prezidentem Francoisem Hollandem a ruským prezidentem Vladimirem Putinem, „byla pokusem dát Ukrajině čas", aby se posílila.

Přiznání Merkelové se odrazilo v reakci Porošenka i Hollanda, kteří přiznávají, že minské dohody byly pouhým podvodem, jenž měl pro NATO získat čas na vybudování ukrajinské armády schopné porazit Ruskem podporované síly v Donbasu.

17. října 2014: Ruský prezident Vladimir Putin (vlevo) při jednání s ukrajinským prezidentem Petrem Porošenkem (vpravo) a německou kancléřkou Angelou Merkelovou a francouzským prezidentem Françoisem Hollandem. (Kremlin.ru, CC BY 4.0, Wikimedia Commons)

Z tohoto pohledu se prohlášení tehdejšího ministra zahraničí Franka-Waltera Steinmeiera na

Mnichovské bezpečnostní konferenci v roce 2014, že *„Německo musí být připraveno zapojit se do zahraniční a bezpečnostní politiky dříve, rozhodněji a podstatněji„*, se jeví jen jako pouhé vyhlášení politiky, která má Německo a Rusko přivést na cestu k válce.

Současná německá ministryně zahraničních věcí Baerbocková se již vzdala veškerého předstírání, jaká je skutečná politika Německa vůči Rusku. Během hlavního projevu na Parlamentním shromáždění Rady Evropy ve francouzském Štrasburku Baerbocková prohlásila: „Vedeme válku proti Rusku, a ne proti sobě navzájem.“

Upřímnost Baerbockové je však v rozporu s politikou její vlastní politické strany, německé Strany zelených, která ve svém manifestu z roku 2021, v němž v předvečer německých celostátních voleb vyjádřila své postoje, výslovně vyzvala k zákazu *„vývozu zbraní a vojenského vybavení*“ do válečných oblastí. *„Německo by mělo být hybnou silou politické deeskalace konfliktů*,“ uvádí se v manifestu. Na základě tohoto slibu získali 118 křesel, vstoupili do vládní koalice a nyní jsou nejtvrdšími zastánci vývozu zbraní do válečných zón ve vládě

Pokrytectví Baerbockové a Strany zelených se vyrovná pouze pokrytectví Scholze a Merkelové, jež se oba vydali cestou německého militarismu a zahraničněpolitického aktivismu – tedy právě těch politických směrů, které Německo přivedly na jejich cestu ke katastrofě v obou světových válkách.

Ztráta nezávislosti

Právě o tomto politickém směru hovořila Zacharovová, když na své nedělní tiskové konferenci prosila německé představitele, aby *„nedělali stejné chyby jako němečtí předkové, za které německý národ zaplatil obrovskou cenu„*.

Zacharovová se dívala do kamery a obracela se k německému lidu:

> Den, kdy bylo povoleno poslat na Ukrajinu tanky Leopard, je historický, protože upevnil to, o čem jsme mluvili, že Německo zcela ztratilo suverenitu. A Scholz se právě navždy podepsal pod ztrátu nezávislé německé zahraniční politiky.

Zacharovová nepotřebovala žádnou pomoc, aby posílila svůj poslední bod – veškerou pomoc jí poskytla náměstkyně ministra zahraničí USA pro politické záležitosti Victoria Nulandová, která se během pátečního svědectví před americkým Senátem pochlubila texaskému senátorovi Tedu Cruzovi: *Stejně jako vy jsem i já a myslím, že i naše administrativa, velmi potěšena tím, že Nord Stream 2 je nyní, jak s oblibou říkáte, kusem železa na dně moře.*

Nord Stream 2 byl významnou součástí kritické energetické infrastruktury, které společně vybudovaly německé a ruské společnosti za více než 12 miliard dolarů s cílem dodávat z Ruska do Německa přibližně 55 miliard metrů krychlových zemního plynu ročně. Dne 26. září 2022 byl plynovod Nord Stream 2 zničen výbuchem způsobeným člověkem. Žádný stát se k nim nepřihlásil, ačkoli Rusko z něj viní USA a Velkou Británii. Drzé komentáře Nulandové naznačují, že Rusové mají možná pravdu.

Nulandová se vyjádřila přesně rok poté, co učinila podobné prohlášení před stejným senátním výborem. *„S našimi německými spojenci nadále vedeme silnou a jasnou komunikaci,*“ řekla Nulandová. *„Pokud Rusko tak či onak napadne Ukrajinu, Nord Stream 2 se nepohne kupředu.„*

Navzdory krajní neochotě, stejné neochotě, jakou projevil vůči přepravě Leopardů, Scholz loni zastavil Nord Stream 2, když měl být oficiálně otevřen. Bylo to jasné prohlášení o vzdání se německé

suverenity ve prospěch politických zájmů USA.

Škoda německého národa, **který zapomíná na poučení ze své historie.**

AUTOR: Scott Ritter

ZDROJ: 1 / 2

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ